

20100418 Tredje söndagen i Påsktiden

Uppbyggelsehelg: Känn ingen oro – Anden Tröstaren

Jonas Jonson

Gud kan man bara tala om i bilder, om ens det. Inga ord eller inga beskrivningar räcker till för att förklara vem Gud är. Vi bär alla på många bilder av Gud, bilder ur vår egen erfarenhet, bilder som vi fått från Bibeln, bilder som vi inte riktigt vet varifrån de har kommit. Den här kyrkan just nu fylld av gudsbilder. Om vi kunde projicera dem på väggarna skulle det bli ett mångskiftande och utmanande collage. Men vi bär dem inom oss och vågar sällan tala om dem med andra. Vi vill inte att någon ska börja censurera dem och säga att ena är bra men den andra är dålig, att den här är rätt men den där är fel.

När vi firar gudstjänst får vi betrakta våra egna gudsbilder i ljuset av de bilder som evangeliet och den kristna traditionen förmedlar. Då sker det en korrigering av våra gudsbilder så att somliga förstärks och andra kanske bleknar. För kyrkans lära och bekännelse är en kondenserad tolkning av apostlarnas och de kristnas gudsbilder genom tiderna. För en kristen bör finnas en tämligen hög grad av överensstämmelse mellan nutida bilder av Gud och de bilder som Kristus gett oss i evangelierna och som Anden hållit levande från generation till generation. Kristen tro har sin egen profil. Den kan inte identifieras med vilken andlighet som helst.

En del gudsbilder har en stark positiv laddning för oss. De kännetecknas av nåd, barmhärtighet, ömhet, moderlighet, trofasthet. Kort sagt, de är bilder som pekar mot Gud som den obegränsade och villkorslösa Kärleken.

Andra gudsbilder kan upplevas som negativt laddade. De kännetecknas av stränghet, lag, vrede och dom. Kort sagt, de är bilder som pekar mot Gud som den omutliga och kanske till och med straffande rättfärdigheten.

I själva verket finns det en spänning, som kan gränsa till motsägelse, i den kristna gudsbilden. Gud uppenbarar sig för oss i sin godhet och skapar liv och slösar av sitt överflöd. Men Gud är också fördold och gåtfull. Vi får inga svar på våra frågor om orättvisa och katastrofer, lidande och död. Det har varit kristna människors svårighet i alla tider; vi vill begripa Gud, men vi kan inte. Vi vill ha en Gud som är någorlunda entydig, men Gud är lika motsägelsefull som vi själva.

Det är inte att undra på att bilden av den gode herden blivit så älskad, mer älskad än andra yrkesbilder av Gud: kungen, domaren, läkaren, bonden, vingårds mannen, bagerskan eller tjänaren. Det finns en mångtydighet också i herdebilden: vargarna anfaller, hjorden skingras, rövare plundrar och tjuvar slaktar. Men grundtonen är alldeles klar; den är omsorg, trygghet, ömhet, försvar, närvaro, tilltal.

Den äktkristna, grundläggande och förblivande bilden av Gud är just denna: Gud som kärlek, Gud som bara vill oss väl, Gud som ger trygghet och tröst, Gud som är själva bottenplattan för vår existens, Gud som omger oss på alla sidor, Gud i vilken vi lever och rör oss och är till, Gud som bara är godhet, tillgivenhet och liv. Gud sviker oss inte. Om så hela världen kastar sig över mig för att riva och slita sönder min heder och mitt anseende, om så hela mitt inre fylls av självförakt, om så jag känner mig oduglig och förbrukad och övergiven, så är Gud där för att bära mig hem.

Evangelium kan aldrig upprepas tillräckligt ofta: du är sedd, du är älskad, du är omsluten av Guds kärlek. Vi känner det inte alltid så. Vi tar inte emot varje dag med förtröstan. Tilliten är en gåva som vi får när den behövs, men ingenting som man alltid äger. Om motsägelse och tvetydighet finns inbyggd i själva bilden av Gud, hur mycket mer finns den då inte i bilden av oss själva, av kyrkan och av världen. Kärleken

står aldrig oemotsagd, men den är och förblir Guds grundläggande och avgörande kännetecken. Därför upphör vi inte att sjunga livets och jublets psalmer.

Vi måste leva med tvetydigheten, men den heliga Anden påminner oss ständigt om vad som faktiskt gäller: ända nere i det djupaste mörker som en människa kan drabbas av, ja ända in i och genom döden följer oss kärlekens Gud, den gode herden. Ja, identifikationen går längre än så. Jesus Kristus själv har varit det bortappade fåret som ropade: min Gud min Gud varför har du övergivit mig. Han har varit lammet som offrats. Bilderna flyter samman; den ena förtar inte den andra. Evangelium flödar över: förlåtelse, upprättelse, gemenskap, men framför allt tröst i vår misströstan om oss själva och ibland om Gud.

Vi bär på många bilder av Gud, färgade av vår barndom, våra erfarenheter och av predikanter mer eller mindre bibliska budskap. Men vi får inte låta något skymma att bilden med stort B är Gud som den villkorlösa kärleken, Gud som under alla förhållanden vill oss väl, Gud som under alla omständigheter bär oss hem.

Amen